

AHMED GÜNBAY
YILDIZ

Günahın
Rengi

NEVAN

Bölüm Bir

Benzi uçtu. Yosun yeşiline dönük yüzü, soğumuş kül rengini andırıyordu... Gözleri, taze bir yağmurun ardından buhar buhar kaynaşan toprağı hatırlatıyordu... Mesafesiz ufuklara aralanıyor gibi kısık bakan gözleri, muhtemelen görmüyordu...

Doğayı dalgın uykusundan uyandırmaya çalışan manzaranın dekor ve nakışlarını hazırlamak için çırpınan yeryüzünde hareketlilik vardı... Ne var ki desen desen çiçekleriyle havanın rayihasını değiştirecek günlerin muştusunu haykırmaya çalışan yeryüzünün seremonisinde değildi onun bakışları. Oysa dünyaya nefis bir görüntü kazandıracak olan baharın hazırlıkları içindeydi toprak. Akdeniz, hırçın dalgaların uslanmaz kabarışlarıyla çalkalanıyordu.

Evleri denize yakın bir yerdeydi, aralarında hiçbir engel yoktu. Dalgaların, hoyrat vuruşlarla kıyılara amansızca çarpması, ona ürpertili heyecanlar yaşatırdı seyrederken. Bugün ise robottan farksızdı. Bu yüzden kanı damarlarında donmuş gibi anlamsızdı bakışları. Genç kız, cumbalı evin denize bakan odasının pencere kenarındaydı. Hırçın dalgaların, azmış köpüklerinde bırakmıştı gözlerini. Odasında yalnızdı. Yer yer bulutların istilasına uğrayan gökyüzünün loş ışıkları

vuruyordu içeri. İçinde gamlı bir sessizlik hâkimdi. Mahmur gözlerine hüznün taktığı perdeler, düştüğü her noktada içli bir manzara bırakıyordu.

Yeşil gözlerinin altında vicdan azabı gibi halkalanan keskin çizgiler, çehresindeki yeisi artırıyor, çatık kaşları, iç dünyasında depreşen hummanın esiri olduğunun kesin belgeleri gibi yansıyor.

Son dört ay içinde ömrünün en renkli günlerini yaşamıştı. Sevincin ve hazzın, gençlik sevdalarının, başında deli deli esen kavak yellerinin önüne katılmıştı gönlü. Ne var ki dünya çok çabuk yüz çevirmişti ondan. Acının en demli anlarını yaşıyordu son günlerde. Kâbus dolu, iniltili gecelerde ışıldayan münzevi alacalıklar gibi parlıyordu gözleri. Artık buhurdanlarla kaynaşan içli bakışlar, çehresinde meçhul bir esrar cazibesi oluşturuyordu... Yine ruhsuz bir heykel gibi kaskatıydı vücudu. Sahi, onun dış dünyasına yansıtmak için çırpındığı, sarp duvarlarla ördüğü yasaklı mahzenlerin kapısına, açılması güç kilitler vurmasının sebebi neydi?

Derin bir soluk aldı ciğerlerine... Kahır doluydu ufku kapalı bakışları. Parmağındaki nişan yüzüğüne dikmişti puslu gözlerini. Nişanlıydı. Son günlerde yaşadıkları inanılmazdı. İki katlı ahşap binanın alt katındaki geniş salonda, nişanlısının annesi ve babası vardı. Aslında deliler gibi âşıkta nişanlısına. Bir yandan, buhranlar içindeki düşüncesiyle boğuşuyor, bir yandan da hayallerini nişan takılmadan önceki günlere dönebilmek için zorluyordu. Odasına çekilmiş, kapıyı da kilitlemişti. Misafirlerin yanına inmesi gerektiğini biliyordu aslında, fakat inmiyordu her nedense. Kafasının içinde hapsettiği ve dışarı sızmasına asla izin vermediği sıkıntıların kıskacında sıkışıp kalmıştı.

Yasin'i seviyordu hâlâ. Duygularındaki yoğunluk, sevdasının belgesi gibiydi. Bütün bunlara rağmen, evlerine düğün gününü kararlaştırmak için gelenlerin yanına inmemesi ve nişan yüzüğünü yorgun uğraşlarla bir an önce çıkarmak için acele etmesi inanılmazdı.

* * *

Misafirler, sabırsızlık içinde gelinin yanlarına geleceği anı bekliyor, birbirlerinin yüzüne bakıp kaş göz hareketleriyle anlaşmaya çalışıyorlardı. Hasret, yukarıda kendi dünyasının çıkmazlarına saplanmıştı. Onların varlığından habersiz gibi hüyalara dalmıştı. Yasin'le ilk karşılaştıkları günü hatırlıyordu. Tanıştıkları günden şu ana kadar geçen zamanı düşünüyor, az sonra olabilecekleri, dipsiz bir kahrın vurdumduymazlığı içinde umursamıyordu...

* * *

Hafif esen rüzgârın, ağaçların dallarına vurdukça çıkardığı sesler, kulaklarında sihirli nanelere dönüştükçe, hayat efsanevi bir ritimle ruhunu kuşatıyor ve genç kızı esir alıyordu... On sekizini yeni bitirmişti. Açık kumraldı saçları. Yakut yeşili gözleri, derin bir mahcubiyet sergilerdi. Saçlarının uzunluğu, eşarbın altında, itinalı bir görünmezlikle gizlerdi kendini.

Akdeniz'in mavi sularına bakan ahşap evin cumbalı balkonunda görünürdü sık sık. Daha çok, sıkıldığı anlarda yapardı bunu. Bazen güneşin batışını seyreder, ayın ve yıldızların sularda yıkışını gözlerdi buradan. Bazen de güneşin doğuşunu, şafağın söküşünü seyrederdi çıkıp...

Hasret, evin tek çocuğuydu. Kim bilir, belki de sırf bu yüzden adını Hasret koymuşlardı. Hasret'in pek arkadaşı yoktu. Liseyi bitirdikten sonra, münzevi yalnızlıklar için-

de çırpınan bir gönlün sahibi olmuştu Hasret. Annesine yardım ederdi daha çok. İşleri olmadığı zaman, etrafı sedir ağaçlarıyla çevrilmiş evin arka bahçesindeki muhteşem mevkide geçirirdi gününü. Hele ilkbahar ve yaz mevsimlerinde bir başka olurdu bu bahçe. Desen desen çiçekler, canhıraş renklerle selamlardı onu. Rodos gülleri, frenk inciri, zeytin ağaçları, portakal, limon ve yenedünyaların efsane manzaraları arasında ferahlatırdı yüreğini. Sıcaklarda, meyve ağaçlarının altında ya da gölge vaat eden ahşap çardağın içinde olurdu genellikle. Etrafını kilim gibi dokuyan asmaların altında kitap okur, uzaklarda, bütün azametiyle karşısında dikilen Toros dağlarının duman eksik olmayan zirvelerinde bırakırdı gözlerini. Şiirler yazardı gönlünce. Çocukluk yıllarından beri en vefalı dostu olmuştu bu bahçe.

Mevsim sonbahardı, aylardan ekim... Şehirdeki turist sayısı azalmıştı. Yaz aylarındaki izdiham yoktu. Yaz mevsiminde nüfusu, birkaç katına çıkaran kalabalıklar çekilmişti. Tıklım tıklım dolan oteller boşalmıştı. Tıpkı göçmen kuşlar gibi ilçeyi dolduran kalabalıklar, yerini fark edilir bir sessizliğe bırakmıştı. Evlerini yaz sezonunda kiraya verip Torosların eteklerine göçen yerli halk da artık evlerine dönmüştü.

Hasret, böyle bir değişikliği hiç yaşamamıştı ömründe. Çünkü onlar yaz kış, bu baba yadigârı ahşap evin bekçisiydi.

Nüfusçu Dursun'un kızı diye tanınırlardı onu. Sıska, orta boylu fakat sıırım gibiydi Nüfusçu Dursun. Geniş omuzlu, kemikli bir adamdı Nüfusçu. Kırk yaşlarında, sarı, dalgalı saçlı ve keskin bakışlıydı. Saçıyla aynı renkte olan bıyıkları oldukça uzundu. Onları sık sık tarardı aynaya bakıp. Çakırboncuk mavisindeydi gözleri. Otoriter bir yansıması vardı çehresinin.

Sessiz, mülayim bakışlarıyla, evin huzurunu sağlayan müstesna bir insandı evin kadını. Adı Selma olduğu halde Hasret bile babasından duyduğu lakapla seslenirdi annesine. “Maviş” derlerdi ona baba kız. Bakışlarından normal zamanlarda bile şedit, ürpertili ışıklar yansıtan o adam, Selma’yla konuşurken yumuşar, sakinleşir, adeta erirdi karşısında. Maviş, eşine ve çocuğuna karşı şefkat ve hoşgörü abidesi bir kadındı. Onu en sert öfke nöbetlerinde bile incitmeye kıyamazlardı, yumuşarlardı karşısında. O, insanı yatıştırıcı bir ruh iklimine sahip, müşfik bir insandı.

İlçe, sonbaharın ilerleyen demlerine rağmen yaz aylarını anımsatan günlerden birini yaşıyordu. Dalgalar fersizdi bugün. Sedef rengindeki kumsala yorgun köpükleriyle ulaştan deniz, kumları fersiz öpücükleriyle süpürüp yine aynı yorgunlukla kendine çekiliyordu. Mevsime rağmen havadaki boğuntulu sıcak Hasret’i bahçeye çekmişti. Portakal ağaçlarının dalları meyvelerin ağırlığından kırılacak gibi eğilmişti. Limon ağaçları ve narların görüntüsü iç açıcıydı bugün. Biraz dolaştıktan sonra bahçedeki çardağa çekilmişti yine. Yalnızlık hissi basmıştı ruhunu ve iç mahzenlerin duvarları arasından sızan hissiyatı gamlıydı bugün. Bahçeye açılan pencereden duyduğu annesinin sesiyle toparlanmıştı.

“Hasret!”

İnce bir kitap vardı elinde. Satırların arasına gömüldüğü bir andı. Gözlerini kitabın sayfasından çekip annesinin sesine dikkat kesilmiş ve o istikamete çevirmişti bakışlarını.

“Çabuk gel.”

Elindeki kitabı çardaktaki kanepenin üzerine bırakıp koşmuştu. İçeri girdiğinde önce annesi, sonra sedirin üzerine uzanmış kıvranan babası ilişmişti gözüne; rengi uçuktu,

ıstıraplıydı. Babasını seyrederken, yüzü hayret rengindeydi Hasret'in.

“Baba!”

Derin, ıstırap dolu bir bakış fırlatıyordu kızına.

“Korkma canım. Doktora çıktım, müzmin grip, dedi. Turistler arasında da salgınmış meret.”

“İzinli misin?”

“Rapor verdi doktor. Bir de reçete yazdı. Eczaneye kadar gitmeyi gözüm kesmedi de ilaçları alman için çağırdı annen.”

“Geçmiş olsun baba. Şimdi gidip alırım.”

Aceleci bakmıştı annesine:

“Haydi Maviş, para ver.”

Baba, iniltili bir sesle mırıldanmıştı:

“Gerek yok kızım. Uslu Eczanesi'ne git. Anlaşmalı orası.”

Yorgun bir hareketle cebinden reçeteyi ve sağlık karnesini çıkarıp uzatmıştı:

“Al, bu para yeterli, bulunsun yanında.”

* * *

Hasret çok ender zamanlarda çıkardı çarşıya. Hatta yerli halktan aynı sokakta yaşayanlar dahi tanımayabilirdi onu.

Cadde, mevsime rağmen yine de hareketliydi. Hasret'in bugüne kadar hiç işi düşmemişti eczaneye. Babası yapardı böyle işleri. Tam eczanenin önüne gelince hatırlamıştı; lisede aynı sıraları paylaştığı bir kız arkadaşı eczanede çalıştığını anlatıp dururdu:

“Bizim eczanemiz var. Abim eczacı. Boş kaldığım zamanlarda hep onun yanında alırım soluğu. Abim, Eczacılık Fakültesi’nden mezun. Bizimkiler benim de aynı bölümü okumamı istiyor.”

“İyi ya, sen de öyle yap...”

Levhayı okurken lise sıralarında arkadaşıyla yaptığı bu konuşmaları geldi aklına. Acelesi vardı. Düşüncelerine nokta koyup eczaneye daldı. İçeri girdiği anda yüz ifadesi değişti. Eşikten adımını atar atmaz göz göze gelmişti arkadaşıyla. Çekingen adımlarla ona doğru yürümeye çalışırken mahcup bir sesle ona ulaşıyordu:

“Yasemin!”

Gözlerinin içi gülmüştü onun da, sevinmişti arkadaşını karşısında bulunca. Yürekten gelen bir sesle sevincini açığa vuruyordu Yasemin:

“Hasret!”

Tezgâhın arkasından ayrılıp arkadaşına koşmuştu. Duvarın dibindeki masasında oturan delikanlının dikkatini çekmişti iki arkadaşın buluşması. Derin bir alakayla seyre dalmıştı onları. Düz, parlak, siyah saçlarını itinayla taramıştı delikanlı. İrade dışı bir hareketle yerinden kalkıp onlara doğru yürümeye başlamıştı. Uzun boylu, ela ve derin gözlü delikanlı, elini kaşlarının üzerine kaldırıp parmak uçlarıyla onlara adeta çekicilik kazandırmaya çalışıyor, bıyıklarının biraz daha düzene girmesi için çabalıyordu. Esmer yüzünün derisindeki mimiklerin ifadesi değişiyordu sık sık.

Kardeşinin kaçamak bakışları, uçuk bir utancın, al rengini işliyordu yüzüne. Yıllardır aradığı bir yitiği bulmuşçasına heyecanlı ve tutsaktı delikanlının bakışları. Yasemin, abisi-

nin ısrarlı bakışlarını arkadaşına sezdirmemek için sarılıyor, sonra elinden sıkı sıkı tutuyordu. Gözlerine bakıp sordu:

“Hayırdır, uğramazdın pek?”

“Babam hastalandı da.”

“Geçmiş olsun.”

“Sağ ol Yasemin. Doktor reçete yazmış, ilaç almak için uğramıştım.”

“Neyi var?”

“Grip.”

“Hay Allah, salgın var bu sıralar. Reçeteyi verir misin?”

Omzunda asılı duran çantasına sarılıp önüne çekmişti. Çantanın kilidini açabilmek için titrek parmaklarını acele mi yöntemlerle zorlamıştı. Neden sonra bulup çıkardığı reçeteyi uzatmıştı arkadaşına. Bu sırada bir ses ikisinin de dikkatini çekmişti:

“Ver bakayım.”

Yasin, genç kızın parmaklarının arasında sıkışmış gibi duran reçeteyi, kardeşinden önce davranarak almıştı. Vurgun yemiş ceylan bakışlarını andıran gözleri, duygusal ve etkileyiciydi. Delikanlı, derin bakışlarının farkına varmış olmalı ki bakışlarını genç kızın gözlerinden ayırıp elinde tuttuğu reçetedeki yazılara indirmişti. Görmeye çalıştığı yazının görüntüsü, titrek ve pusluydu. Yasemin, abisini şaşkın, suskun ve uzun uzun seyre dalmıştı. Delikanlı ilaçların isimlerini okuduktan sonra tezgâha geçip raflardan indirmiş ve tezgâhın üzerine koymuştu. Eline makası alıp fiyatların yazılı olduğu bölümleri keserek reçetenin arkasına yapıştırmış, sonra hesabı yapmış, mühür vurmuş ve imzalamıştı. Aceleci, heyecan dolu, karmaşık bir ruh hali

vardı delikanlının. İşini bitirdikten sonra Hasret'e yine irade dışı ve derin bakmıştı:

“İmzalar mısınız?”

“Reçeteyi mi?”

Hasret, efsunlu bakışların çağlayanlarına gömülmüştü. Öylesine anlamlı ve derin bakıyordu ki delikanlı, Hasret elinde olmadan bu bakışların rüzgârına kaptırmıştı kendini. Müphem, meçhulden haber verircesine anlamlar yükleniyordu ela ve derin gözlere. Hasret bu anlamlı ve derin bakışların şifresini çözmek istercesine karşılık vermişti delikanlıya. Delikanlı fırsat bilmişti genç kızın bu şaşkınlığını. Gözlerini Hasret'in gözlerine dikmiş, onun iç dünyasına açılan dehlizlerden içeri sızıyor, duygularındaki sonsuzluğu kuşatmaya çalışıyordu adeta. Gönlüne yol bulup akmak istiyordu. Karşılıklı bir anlık bakışların dili, anlamlı ve etkiliydi.

Hasret, farkında değil gibiydi bakışlarını delikanlının gözlerine kaptırdığının. Duygusallaşan bakışlarda ışıklar haleleniyor, mücevherden pırıltılarını kuşanıyor, kaynaşan gözler, farkında olmadan eritiyordu genç adamı.

Hasret derin bir nefes alarak irkilmişti. Farkına varmıştı hatasının. Ateşe düşmüş gibi sıçramıştı. Utanmış, ürpermişti. Al al olmuştu yanakları, yüzü alev alev tutuşmuştu. Hemen ayaklarının ucuna indirmişti bakışlarını ve mahcup bir edaya bürünmüştü davranışları. Derin gözler buhurdanlaşmıştı, mahcubiyetten. Elmas pırıltılı bakışlarda küçük damlalar oluşmuştu. Kirpikleri hafif kapanışlarla bırakıyordu yüklerini yanaklarına. İçli bir sestü dudaklarından hazin bir yankıya bürünerek çıkan:

“Şey, babam çok hastaydı. İlaçları hemen alıp...”

Delikanlı Hasret'in konuşmasını yarıda kesmişti:

“Haa, evet, anlıyorum. İğne yapan biri var mı yakınınızda?”

Gözlerinin içine bakamıyordu artık:

“Şey, bilmem, galiba yok.”

“Yasemin'in arkadaşısınız madem, babanızı da tanırım. Şayet bir mahsuru yoksa sizinle birlikte gelip iğnesini yapabilirim...”

Zor durumda kalmıştı Hasret. Kaçamak bir bakış fırlatıp çekmişti gözlerini:

“Zahmet olur size...”

“İşe yaramış oluruz en azından.”

“Şey, birlikte gitmemiz olmaz, yanlış anlamayın.”

“Haa, anladım. Haklısınız galiba. O halde siz evinizin adresini yazıp bırakın, ben peşinizden gelirim.”

Hasret tedirgindi. Yasemin'in gözlerine bile utanarak bakıyordu. Tezgâhın üzerinden aldığı kâğıda adresini yazıp bıraktı ve utangaç bir tavırla sordu:

“Borcumuz var mı?”

Yasin, “Yo hayır, anlaşmalıyız o kurumla,” demişti.

“Teşekkür ederim.”

“Geçmiş olsun, az sonra oradayım.”

Hasret, sıkılğan bir tavırla dönmüştü arkadaşına:

“Allah'a ısmarladık Yasemin, görüşmek üzere.”

Arkadaşı elini sıkıp gözlerine manidar bakarken kısık sesle mırıldanmıştı:

“Güle güle Hasret, görüşmek üzere.”

“Evi biliyor musun?”

“Evet, uğrarım.”

“Kusura bakma Yasemin, acelem var, mutlaka bekliyorum.”

İki kardeş ilginç bakışlarla uğurlamışlardı Hasret’i. Arkadaşı gözden kaybolup uzaklaşınca Yasemin sert bakmıştı abisine:

“Ya, anlayamıyorum seni. Ne hallere girdin öyle kızın karşısında! O bakışlar, birlikte gitmek için çırpınman...”

Yasin derin bir soluklanışın ardından toparlanabilmişti.

“Şey, o senin arkadaşın diye...”

“Aksini söyleyen kim?”

“Ya, senin hatırın için...”

“Bırak şimdi, o bakışlar benim hatırım için olamaz. Evlenmen için sana gösterilen kızların hiçbirini umursamamıştın. Hasret içeri girdiği andan itibaren anlaşılmaz oldun.”

Tatlı sert bir azar vardı abisinin dudaklarında:

“Ya, demek öyle? Ne kadar da anlam yükledin bir anlık hadiseye!”

“Bilmem, yanlış mıydı söylediklerim?”

“Onunla birlikte okudunuz demek...”

“Evet, aynı sırada oturuyorduk.”

“Erkek arkadaşı falan var mıydı?”

“Hasret’in mi?”

“Onu konuşuyoruz şu an.”

“Kız arkadaşı bile yok desem abartmış sayılmam.”

“Nasıl bir kız sence?”

“Göründüğü gibi. Tam sana göre abi, inançlı ve uysal.”

“Neyse, gidip iğnelerini yapıp geleyim bari.”

“Ya eczane?”

“Sen buradasın işte.”

“Biliyorsun, anlamıyorum fazla.”

“Takıldığın bir şey olursa, hemen geleceğimi söylersin, olur biter.”

“İyi ya, öyle olsun...”

* * *

Yasin uğradığı evde görevini yapmıştı. Nüfusçu memnun olmuştu delikanlının ilgisinden:

“Eline sağlık evlat, zahmet verdik.”

“Estağfirullah Dursun Amca.”

“Borcumuz?”

Delikanlı kesin bir itirazla reddetti Nüfusçu'nun teklifini:

“Ne demek Dursun Amca, görevimiz. Ben sizi sevdiğim için geldim. Üstelik kızınız kardeşimin sınıf arkadaşıymış. Geçmiş olsun.”

“Sağ olasın evlat. Eline sağlık.”

Yasin, Nüfusçu'nun başucundan ayrılmayan eşine bakıp, “Allah'a ısmarladık efendim. Tekrar geçmiş olsun,” dedikten sonra şaşkın bakışlarla etrafını kolaçan etmişti. Ortalarda başka kimse yoktu. Ayrılırken buruk bir çehresi vardı. Ayak sürüyüşü Hasret'i bir daha görebilmek içindi belki, ama olmamıştı. Hasreti görememişti.

* * *

Nüfusçu iyileşmişti. İşinin başındaydı artık. Ana kız, yine baş başa kalmışlardı koca evde. Sabah erkenden işlerini bitirmişler, öğle olmadan yemeği bile halletmişlerdi. Ortalık düzene sokulmuştu ve artık nefeslenebilirlerdi. Hasret, tam eline bir kitap almış, sayfasını yeni açmıştı ki kapı zilinin çağrısı çekmişti dikkatini. Kitabını kapayıp kapıya koşmuştu. Gözlerine inanamamıştı birden. “Yasemin,” diye gülümsemişti. Koltuğunun altında bir ajanda vardı, gözlerinin içi gülüyordu onun da:

“Misafir kabul eder misiniz?”

Hasret sevinmişti:

“Elbette...”

Annesinin mutfaktan gelen sesine dikkat kesiliyordu o an:

“Hasret, kızım, kim o?”

“Anne arkadaşım geldi, Yasemin.”

Arkadaşına döndü sonra:

“Girsene.”

Yasemin içeri girer girmez kapıyı kapamış, arkadaşına içtenlikle sormuştu Hasret:

“Hava oldukça güzel. Bahçede çardak sohbeti mi istersin, yoksa salonda oturmak mı?”

“Hafif rüzgâr var dışarıda.”

“O halde ikisi de değil. Yukarı, odaya çıkıyoruz.”

Yol göstermişti arkadaşına ve ahşap merdivenlerden birlikte çıkmışlardı. Girdikleri oda oldukça tertipli ve göz alıcıydı. Pencere tülleri müsaade ettiğince, Akdeniz’in mavi suları çarpıyordu göze. Koltuklar ve kanepenin üzeri, el hüneri, göz nuru işlemlerle süslenmişti. Fiskos masasına

serdiği örtüdeki kanaviçenin desenleri adeta konuşuyordu. Yasemin'in dikkatini masanın üzerindeki kitap ile hemen yanında duran defter çekmişti. Ahşap kütüphanenin üzerinde gezdiriyordu gözlerini. Oturmada önce etrafını didik didik eden bir seyirle incelemişti.

“Hoş geldin Yasemin.”

Tokalaşıp yeniden sarılmıştı iki arkadaş. Karşılıklı oturmuşlardı sonunda. Yasemin, koltuğunun altından eline aldığı ajandasını, oturur oturmaz dizlerinin üzerine koymuştu. İlk bir seyir bırakmıştı Hasret'in üzerinde:

“Eviniz çok güzelmiş doğrusu.”

“Eh işte.”

“Okuma yazma alışkanlığın sürüyor olmalı?”

“Sayılır.”

“Ne okuyorsun şu an?”

“Fiskos masasının üzerinde gördüğün kitabı okuyorum, deneme türünde bir kitap. Ya sen, sen de merak sardın anlaşılabilir okumaya?”

“Yok canım, nerede bizde o heves...”

“Koltuğunun altında ajandayla dolaştığına bakılırsa...”

Yasemin önce duraksamış, sonra dikkatle bakmıştı arkadaşının gözlerine. Oldukça anlamlıydı bakışları ve dudaklarında şeffaf bir tebessüm vardı.

“O başka bir şey.”

“Her neyse, nasılsın?”

“Eh işte... Eczane, ev işleri derken zaman geçip gidiyor şimdilik.”

Yasemin, ajandayı dizlerinin üzerinden yeniden eline alıp düşünceli bir şekilde Hasret'in gözlerine bakmıştı. Sonunda kendini zorlayarak konuşmaya karar vermişti:

"Hasret..."

"Efendim."

"Sana çok önemli bir mesaj var."

Hasret gözlerini kısarak bakmıştı arkadaşına:

"Önce söyle bakalım, çay mı, kahve mi?"

"Ya, şimdi onları bırak. Acelem var, fazla kalamayacağım. Başka bir zaman içeriz."

Şaşırtıcı bir taktikti Yasemin'in uyguladığı. Yerinden kalkıp elindeki ajandayı Hasret'in kitabının ve defterinin bulunduğu fiskos masasının üzerine bırakıp arkadaşına emrivaki yapmıştı.

"Bak şimdi, beni çok iyi dinlemedi istiyorum. Bana şu an hiçbir şey sorma. Bıraktığım ajandanın ilk sayfasında, dikkatle kaleme alınmış bir deneme yazısı var, onu okuduktan sonra yazı hakkındaki fikrini söyleyeceksin."

"Hiçbir şey anlamadım doğrusu."

"Okuyunca anlarsın güzelim. Ben bir ara uğrayıp cevabını alırım."

Şaşırmıştı Hasret:

"İyi de, ne anlama geliyor bu?"

"Oku, boş zamanını değerlendir işte. En kısa zamanda uğrayıp cevabını alırım."

"İyi, bırak bırakmasına da..."

"Allah'a ısmarladık. Seni çok seviyoruz. Bakarsın ileride hiç ayrılmayız."

“Ne anlaşılmaz bir kızsın sen.”

Merdivenlerden birlikte inmişlerdi. Garip düşünceler sarmıştı beynini. Ne demek istiyordu bu kız? Dış kapıyı kapatır kapatmaz merdivenleri koşarak çıkmıştı. Odasına girer girmez, sabırsızca sarılmıştı fiskos masasının üzerine bırakılan ajandaya. Masanın hemen kenarındaki koltuğa oturup ajandanın sayfasını aralamıştı. Açtığı sayfada mükemmel bir yazı karakteri çekmişti dikkatini. Yasemin’in yazısı değildi bu. Merakı biraz daha artmıştı. Satırların ihtişamını bırakıp manasına yönlendirmişti düşüncesini.

*Ben seni kalbime almadan önce,
Desen desen, renk renk, harf harf okudum...
Seni ezberledim senden gizlice,
İlmek ilmek, nakış nakış dokudum...*

Aşamayacağım bir sevda sancısına dönüştü hislerim. Oysa nicedir gönlümün kapısına açılmaz kilitler vurmuştu duygularım. Şimdiye kadar vefasızlıklara düşman hislerimle yaşadım. Sihrini asla çözemediğim bir vuslatın beklentisi içindeydi kalbim.

O gün, ömrüme mutlaka doğacak, el değmedik bir şafağı sabırla bekleyişimin en parlak muştusuydun sen. Ruhumun derinliklerinden doğup bir daha batmayacak o şafağa adamıştım kendimi.

Tek çiçekle bahar gelsin istiyordum gönlüme. O çiçek hiçbir zaman egzotiklik ürpertilerini taşımamalıydı hislerimde. Gönül topraklarım olmalıydı onun asıl vatanı.

Bütün çiçeklerin, renklerin güzelliklerini, kokularını ve özelliklerini üzerinde taşıyacak, iklimleri barındıran, dünyamı bakışlarıyla kuşatan, güneşim, ayım, yıldızlarım, havam ve